

Carta del Prelat (febrer 2013)

En aquesta carta, Mons. Xavier Echevarría parla de la vida terrenal del Senyor. "Perquè Jesús no només va tenir un veritable naixement humà a Betlem, sinó que va caminar entre nosaltres durant més de trenta anys, portant una existència plenament humana".

23/02/2013

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

En considerar l'amor immens de Déu als homes, que es manifesta sobretot en el misteri de l'Encarnació, ***ens sentim remoguts*** : així comença el nostre Pare l'homilia "Vers la santedat" [1] , i penso que nosaltres també desitgem assumir aquesta disposició interior en recitar el Credo. Amb quina gratitud ho confessem, en afirmar que el Verb etern de Déu va prendre carn en el si de la Mare de Déu, per obra de l'Esperit Sant, i es va fer home! Al compàs d'aquestes paraules ens inclinem profundament -en dues ocasions a l'any, ens agenollem-, **perquè el vel que amagava Déu, per dir-ho d'alguna manera, s'obre i el seu misteri insondable i inaccessible ens toca: Déu passa a ser Emmanuel, 'Déu amb nosaltres'**. Quan escoltem les misses compostes pels grans mestres de la música sacra —penso per exemple en la Missa de la coronació, de Mozart— notem

fàcilment que es deté de manera particular en aquesta frase, com volent expressar amb el llenguatge universal de la música allò que les paraules no poden manifestar: el misteri gran de Déu que s'encarna i es fa home [2] .

En les setmanes anteriors, hem seguit els passos de Jesús a la terra ajudats per la litúrgia: primer al taller de Natzaret i després pels camins de Judea i Galilea. Us suggereixo que ara, en meditar aquest gran misteri del Déu fet home, ens aturem en els diversos moments de la vida terrenal del Senyor. Perquè Jesús no només va tenir un veritable naixement humà a Betlem, sinó que va caminar entre nosaltres durant més de trenta anys, portant una existència plenament humana. Sant Josepmaria ens movia a agrair-li que hagi pres la nostra carn, assumint-la amb totes les conseqüències, i insistia: ***Déu no s'ha***

vestit d'home: s'ha encarnat [3] .

El concili Vaticà II ens recorda que el Fill de Déu «va treballar amb mans d'home, va pensar amb intel·ligència d'home, va obrar amb voluntat d'home, va estimar amb cor d'home. Nascut de Maria Verge, es va fer veritablement un dels nostres, semblant en tot a nosaltres, llevat del pecat» [4] .

Mentre pensem en la vida del Senyor, és molt important **recuperar la sorpresa davant aquest misteri, deixar-nos embolcallar per la grandesa d'aquest esdeveniment: Déu, el veritable Déu, Creador de tot, va recórrer com a home els nostres camins, entrant en el temps de l'home, per comunicar-nos la vida (cf. 1 Jn 1, 1-4) [5] .**

Continuem, doncs, amb l'auxili de la gràcia, en les conseqüències d'aquest fer-se Déu home perfecte: Jesús ens dóna exemple de com comportar-nos en tot moment -d'acord amb la

dignitat que ens ha portat- com a veritables fills de Déu. Durant l'any litúrgic, rememorarem novament, amb un sentit nou, els seus principals ensenyaments. Mirem d'assimilar-los personalment, procurant reproduir-los en la nostra existència quotidiana: aquest és el camí segur - no n'hi ha cap altre- per assolir la santedat a la qual el Senyor crida tots els cristians. Ell mateix va assenyalar en l'Evangeli: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi* **[6]** .

Des de molt jove, als qui s'acostaven a la seva tasca pastoral -i als que ell mateix cercava per portar-los al Senyor, perquè les pauses no tenen cabuda en l'apostolat-, sant Josepmaria els mostrava el camí per seguir Crist en la vida ordinària. Déu li va concedir una llum especial per descobrir el contingut salvífic de l'existència de Crist a Natzaret, que - com afirma el Catecisme de l'Església

catòlica- «permet a tots els homes de tenir comunió amb Jesús pels camins més ordinaris de la vida» [7] . Ho va afirmar expressament Benet XVI en reconèixer que en la conducta i en els escrits del nostre fundador llueix amb força particular un raig de llum divina continguda en l'Evangelí, precisament per haver ensenyat que la santedat pot i s'ha d'assolir en les circumstàncies normals de la existència cristiana [8] , composta d'hores de treball, de dedicació a la família, de relacions professionals i socials ...

En efecte, Déu va posar al cor de sant Josepmaria ***l'ànsia de fer entendre a persones de qualsevol estat, de qualsevol condició o ofici, aquesta doctrina: que la vida ordinària pot ésser santa i plena de Déu, que el Senyor ens crida a santificar la feina corrent, perquè en això també està la perfecció cristiana*** [9] . I el va il·luminar per fundar

l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià [10] .
El seu esperit és una guia segura per als qui volen trobar Crist, anar rere d'ell i estimar-lo enmig dels afanys terrenals, en totes les cruïlles de la terra.

El misteri de l'Encarnació ens parla del lliurament de Déu a tota la humanitat. El Verb diví, **fent-se carn, volia ser un regal per als homes, es va lliurar per nosaltres (...), va prendre la nostra humanitat per donar-nos la seva divinitat. Aquest és el gran regal. També en el nostre donar -explica el Sant Pare- fins i tot no és important que un regal sigui car o no; els que no poden donar una mica d'ells mateixos, sempre donen molt poc. De fet, de vegades es cerca només reemplaçar el cor i el compromís de donar-se un mateix amb els diners, amb coses materials. El misteri de**

L'Encarnació significa que Déu no ha fet això: no ha donat quelcom, sinó que ha lliurat el seu Fill unigènit [11] . I el mateix espera de cadascuna, de cada un.

A mig mes comença la Quaresma, un temps especialment adequat per revisar el nostre capteniment i mirar si som generosos amb Déu i amb els altres per Déu. A la segona lectura del Dimecres de cendra, l'Apòstol de les gents ens diu de part del Senyor: *en el temps favorable et vaig escoltar. I en el dia de la salvació et vaig ajudar. Mireu, ara és el temps favorable, ara és el dia de la salvació [12] .* Més endavant, en la mateixa epístola, ens impulsa a servir Déu en tot moment: *mantenint-nos constants enmig de les tribulacions, les contrarietats, les angoixes, (...) les fatigues, les nits en blanc i la falta de menjar constants també en l'honestedat, el coneixement, la*

*paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit **[13]** .*

Aquests mots de l'Apòstol -va escriure sant Josepmaria- us han d'omplir de joia, perquè són com una canonització de la vostra vocació de cristians corrents que viviu enmig del món, compartint amb els altres homes, que són els vostres iguals, afanys, treballs i alegries. Tot això és camí diví. El que us demana el Senyor és que, en tot moment, obreu com a fills i servidors seus. Però aquestes circumstàncies ordinàries de la vida seran camí diví si ens convertim de debò, si ens donem. Perquè sant Pau parla un llenguatge dur. Promet al cristià una vida difícil, arriscada, en una perpètua tensió. I com s'ha desfigurat el cristianisme, quan n'han volgut fer una via còmoda! Però també és una desfiguració de la veritat, pensar que aquesta

vida fonda i seriosa, que coneix vivament tots els obstacles de l'existència humana, és una vida d'angoixa, d'opressió o de temor. El cristià és realista, amb un realisme sobrenatural i humà, que s'adona de tots els matisos de la vida: el dolor i l'alegria, el sofriment propi i el d'altre, la certesa i la perplexitat, la generositat i la tendència a l'egoisme. El cristià ho coneix tot i s'enfronta amb tot, ple d'enteresa humana i de la fortitud que rep de Déu [14] .

Abans de prosseguir, em sembla necessari aturar-nos a pensar: em preparo per viure aquestes setmanes de manera penitent? Desitjo endinsar-me en l'holocaust de Jesucrist? Rebutjo tota por a la mortificació?

Enfocar d'aquesta manera cristiana - com acabo d'esmentar, citant el

nostre Pare- les vicissituds de l'existència, en les quals moltes vegades es manifesten el sofriment i els límits de la criatura, és l'única manera d'entendre a fons la realitat de la condició humana. Per trobar sentit a les preocupacions i fins i tot angoixes que puguin produir les penalitats de la vida -el dolor, la manca de treball, la malaltia, la mort...-, cal una fe sincera en l'amor infinit de Déu. Només a la llum del Verb encarnat, tot troba sentit. **Amb l'Encarnació del Fill de Déu té lloc una nova creació, que dóna la resposta completa a la pregunta: «Qui és l'home?». Només en Jesús es manifesta completament el projecte de Déu sobre l'ésser humà [15] .**

Ho va expressar amb claredat l'últim Concili ecumènic: «Realment, el misteri de l'home només s'aclareix en el misteri del Verb encarnat. Perquè Adam, el primer home, era

figura de qui havia de venir, és a dir, de Crist nostre Senyor. Crist, el nou Adam, en la mateixa revelació del misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la grandesa de la seva vocació» [16] .

Filles i fills meus, insisteixo un cop més: posem afany per treure molt profit de la lectura de l'Evangelí i, per això, meditem a fons els episodis de la vida de Nostre Senyor. Sant Josepmaria ens va demanar sempre que no llegíssim aquests passatges com si fossin aliens a nosaltres, sinó entrant en les escenes com un personatge més, amb les nostres febleses i els nostres desitjos de millora, omplint-nos de sorpresa davant la Humanitat santíssima de Jesucrist i recolzant-nos en la seva fortalesa divina.

***Seguir Crist: heus aquí el secret.
Acompanyar-lo tan d'a prop, que***

visquem amb Ell, com aquells primers dotze; tan d'a prop que ens hi identifiquem. No trigarem a afirmar, quan no haurem posat entrebancs a la gràcia, que ens hem revestit de Nostre Senyor Jesucrist (cf. Rm 13, 14) . Es reflecteix el Senyor en el nostre comportament, com en un espill. Si aquest és com cal, recollirà el semblant amabilíssim del nostre Salvador sense desfigurar-lo, sense caricatures: i els altres tindran la possibilitat d'admirar-lo, de seguir-lo [17] .

En les primeres setmanes del Temps de durant l'any, i després a la Quaresma, l'Església ens presenta escenes en les quals ressalten tant la divinitat com la humanitat del Senyor. Al costat dels grans miracles que posen de manifest la seva naturalesa divina, som també testimonis de la realitat de la seva naturalesa humana: passava gana i

set, s'esgotava físicament en les llargues caminades d'un lloc a un altre, s'omplia de joia en trobar cors que s'obrien a la gràcia i s'omplia de pena quan altres es resistien.

Comentant un d'aquests moments, per exemple, sant Josepmaria exclamava: ***Tenia fam. El Faedor de l'univers, el Senyor de totes les coses té gana! Senyor, us agraeixo que —per inspiració divina— l'escriptor sagrat hagi deixat aquest rastre en aquest passatge, amb un detall que m'obliga a estimar-vos més, que m'anima a desitjar vivament la contemplació de la vostra Humanitat Santíssima! Perfectus Deus, perfectus homo, (Símbol Quicumque), perfecte Déu, i perfecte Home de carn i ossos, com tu, com jo [18] .***

Si perseverem en aquest camí, des de Natzaret fins a la Creu, s'obriran per a nosaltres les portes de la vida

divina en tota la seva amplitud.
Perquè tractant Crist home, aprenem
a tractar Crist Déu i, en Ell i per Ell, al
Pare i a l'Esperit Sant: el Déu u i tri.
Assegurava el nostre fundador que,
en el camí de la santedat, arriba un
moment en què el cor sent necessitat
***de distingir i adorar cada una de
les Persones divines. En certa
manera és una descoberta, la que
fa l'ànima en la vida
sobrenatural, com les d'un marrec
que va obrint els ulls a
l'existència. I s'entreté
amorosament amb el Pare i amb el
Fill i amb l'Esperit Sant; i se
sotmet fàcilment a l'activitat del
Paraclet vivificador, que se'ns
dóna sense que ho meresquem: els
dons i les virtuts sobrenaturals!***
[19] .

I afegeix sant Josepmaria: ***Ascètica?
Mística? No em preocupa. Sigui el
que sigui, ascètica o mística, què
hi fa?: és mercè de Déu. Si tu mires***

*de meditar-ho, el Senyor no et
negarà la seva assistència. Fe i
fets de fe: fets, perquè el Senyor —
ho has comprovat des del
començament i t'ho vaig
subratllar a la seva hora— és com
més va més exigent. Això ja és
contemplació i és unió; aquesta ha
d'ésser la vida de molts cristians,
anant cada un endavant pel seu
propí camí espiritual —són
infinites— enmig dels afanys del
món, encara que ni tan solament
se n'hagin adonat [20]].*

A mitjans d'aquest mes, gairebé coincidint amb el començament de la Quaresma, és l'aniversari de les dues intervencions de Déu en el camí de l'Obra, el 14 de febrer de 1930 i de 1943: setanta anys d'aquesta proximitat del Cel a l'Opus Dei! En aquesta jornada d'acció de gràcies, desitgem que la nostra pregària arribi a Déu per mans de la santíssima Mare de Déu, la nostra

Mare, a la qual venerem
especialment amb el títol de *Mater
Pulchræ Dilectionis* , Mare del Bell
Amor, amb què l'honora l'Església i
que tant agradava al nostre Pare.

Pocs dies després, el 19,
l'estimadíssim Álvaro celebrava el
sant. Recolzant-nos en què l'Església
ha reconegut que va practicar de
manera heroica totes les virtuts,
recorrem a la seva intercessió,
demanant a Déu que també nosaltres
sapiguem recórrer fidelment el camí
de la nostra vocació cristiana,
cercant, trobant i estimant Jesucrist
en les circumstàncies que
s'entreteixeixen cada una de les
nostres jornades. Gràcies a Déu, la
història de l'Obra també té altres
aniversaris, que -estic segur- viureu
amb l'actualitat de quan van passar:
no permetem, com ens avisava el
nostre Pare, que es quedin en
simples records, com si es tractés de

successos antics , ja consignats a la història.

Amb tot afecte, us beneeix i us demana oracions

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2013

.....
[1] Cf Sant Josepmaria, *Amics de Déu* , n. 294.

[2] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general* , 2-I-2013.

[3] Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació* , 25-XII-1972.

[4] Concili Vaticà II, *Const. past. Gaudium et spes* , n. 22.

[5] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general* , 9-I-2013.

[6] *Jo* 14, 6.

[7] *Catecisme de l'Església catòlica* , n. 533.

[8] Cf Benet XVI, *Exhort. apost. Verbum Domini* , 30-IX-2010, n. 48.

[9] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 148.

[10] Oració a sant Josepmaria.

[11] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general* , 9-I-2013.

[12] Missal Romà, Dimecres de cendra, segona lectura (2 *Cor* 6, 2).

[13] 2 *Cor* 6, 4-6.

[14] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 60.

[15] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general* , 9-I-2013.

[16] Concili Vaticà II, *Const past. Gaudium et spes* , n. 22.

[17] Sant Josepmaria, *Amics de Déu* , n. 299.

[18] Sant Josepmaria, *Amics de Déu* , n. 50.

[19] Ibid., Núm. 306.

[20] Ibid., Núm. 308.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-febrer-2013/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-febrer-2013/) (12/08/2025)